

bolsa...

im re...

nghe mấy ông kể chuyện!

nịnh...

vợ

Thân trai cũng mười hai bến nước,
Nặng nỗi lo vô phước gặp “chằng”.
Thế nhưng, chuyện chẳng khó khăn,
Miễn là khéo nịnh, khéo ăn, khéo
“mần”.

“Mần! cho tuyệt phải cần nghệ thuật,
Đòi hỏi mình nên rất “ga-lăng”,
Khi mà bà xã nấu ăn,
Xất hành, xất tỏi lừng xăng phụ bà.
Canh bả nấu dù là mặn chát,
Cũng khen rằng: “ Ngọt mát em ơi !”.
Thức ăn dù chẳng muốn xơi,
Cũng gồng cái miệng nuốt trôi cho rồi !

Khi tan sở, về nơi tổ ấm,
Dù vợ nhà chưa tắm cũng hôn,
Khen rằng: “Mít chín chẳng hơn,
Thơm sao mà cả tâm hồn ngất ngây !”
Khi thấy vợ mặt mày ủ dột,
Phải khôi hài theo “mối” Văn Chung,
Đang đi bỗng té cái dùng !

Để cho mặt vợ sáng trưng nụ cười.
Khi bả bị trở trời, nhức mỗi,
Đừng làm lơ, phải hỏi, phải han,
Bắt bà nằm sấp, chân dang,
Trổ tài đấm bóp nhiều màn mê ly !

Khi thấy vợ kẻ mi, vẽ mắt,
Phải nắm nhìn rồi gật gù khen,
Khen rằng: “Nguyệt then, hoa ghen,
Dung nhan em rất “ăn đèn” em ơi !

Khi bả muốn vào nơi mỹ viện,
Mà túi tiền chẳng tiện bỏ ra,
Nịnh rằng: “ Em đẹp thướt tha,
Sửa chi cho mất..cái mà anh yêu !?

Lỡ bề bạn có kêu đi nhậu,
Nửa đêm về, bị cấu, bị la,
Dầu đau cũng ráng hê hà:

“Lẽ ra anh ngủ tại nhà bạn anh,
Nhưng men rượu nó hành anh nhớ,
Nhớ thương em, anh trở về đây,
Xin “cương” đừng có quấy rầy,

Để cho anh được . .” trả bài” đêm nay!”

Thấy vợ có lai rai tóc ngứa,
Lấy nhíp ra, ngồi tựa bên nàng,
Nhổ từng cọng tóc ngả vàng,
Cho nàng đã ngứa, mơ màng mắt
nhưng

Vợ đi tắm, phải cùng đi tắm,
Để nàng cần sờ sẫm, kỳ lưng,
Lên xe, phải đỡ, phải bưng,
Xuống xe, phải ẩm, xin đừng lãng
quên.

Nếu gặp chuyện chẳng hên đưa tới,
“Tò tí” cùng “em mới” thơm tho,
Cuộc vui bại lộ bất ngờ,
Bị bà bắt gặp, phải lo giải bày,
Rằng: “Anh trót nhậu say, lỡ đại,
Bị ma men khơi dậy máu mê,
Ả nầy chẳng đáng anh mê,
Nhưng mà không.. “ấy”, ả chê “cù
lần”.

Em xinh đẹp bội phần hơn ả,
Thôi thì nên hỉ xả cho anh,
Cho anh cơ hội làm lành,
Chẳng còn tái phạm, tập tành thói hư
!!”

“Làng Đục Rựa” vốn dư “chiêu thức”,
Phục vụ bà tích cực đêm ngày.

Có chàng thì rất dẻo dai,
Có chàng kiêu cợ lại hay.. lắm trò.
Tài sức ấy đủ cho vợ khoái,
Muốn thêm “suya” thì phải nịnh bà.

Ở vào thời đại chúng ta,
Phải theo mẫu hệ, các bà mới mê !

Bọn phong kiến hay đè bẹp vợ,
Dân Vung Tàu để vợ ngồi trên,
Dẫu rằng nghệt thờ cũng nên,
Miễn sao bà xã được lên non Bồng.
Các bà “lái” các ông vất vả,
Lái nhiều, bằng lái đã.. có râu!

Các ông lả lướt tới đâu,
Thế nào cũng phải qua cầu.. tòng thê..
Thôi thì trót nặng thể phụ phụ,
“Nâng đĩa” bà là sự ấm êm !
Góp kinh nghiệm với anh em :
Vợ mình, mình nịnh, chả thềm nịnh ai